

[Alfred Jensen.]

imod. Men det viser, at han ikke havde opmærksomheden henvendt på, at netop gartneriarbejderne trængte til at få en lettelse.

Ministeren var meget fortørnet over, at jeg havde givet disse ændringsforslag en bestemt betegnelse. Det må ministeren afgøre med sig selv, jeg fastholder den betegnelse; det ændrer ikke noget i min og tusinders opfattelse af de ændringsforslag, der foreligger. Det nytter ikke, at ministeren siger, at der findes ingen politiske muligheder for at gennemføre en anden ordning end den, der her foreslås. Der findes jo muligheder for en anden politik her i Danmark. Men selvfølgelig, hvis ministeren og regeringen mener, at den eneste politiske mulighed, der er, er samarbejde med venstre og konservative, nu ja, så kan han ikke forvente at få den slags ændringer gennemført. De to partiers politik er så afgjort ikke afstemt efter folkeflertallets interesser. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Er jeres det?). Absolut! På det skattepolitiske område, og det er det, vi behandler her, er der ingen tvivl om, hvor det store flertal står. Det har forøvrigt også de forskellige ordførere givet udtryk for, nogle med suk og stønnen, andre med klagen og atter andre med en vis betænkelig stemmeføring. Alle har været enige om, at det store flertal i landet ikke ønsker den skattepolitik, som vi kender den fra dette år, ført videre. Derfor har vi fået ændringerne. Det er klart, at hvis man ønsker ført en politik, som det store flertal ønsker, findes der muligheder, men så kan man sikkert ikke få samarbejde med den side af salen. Forøvrigt var det vel heller ikke derfor, at vælgerflertallet stemte venstre regeringen bort den 28. oktober 1947, det var vel for at få en anden politik, bl. a. også på det skattepolitiske område.

Hvis regeringen virkelig ønskede en sådan politik, havde den haft mulighed for at føre en sådan. Jeg har refereret, hvad jeg har læst i bladene om udvalgsforhandlingerne. Jeg ved meget vel, at intet medlem af udvalget vil udtale sig derom, det strider jo mod skik og tone og sædvane, og det bebrejder jeg ingen. Men jeg er ikke medlem af udvalget, så jeg må udtale mig om det, jeg har hørt, der er refereret offentligt, og deraf fremgår det, at der ville have været mulighed for at give disse 60 millioner i skattelettelse til den del af befolkningen, der har de små indkomster, og det forekommer ikke alene mig, men også andre sandsynligt, at der er stærke kræfter, der ønsker

en sådan lempelse af skatterne fremfor den, der foreslås ved ændringsforslagene her.

Jeg vil gerne erindre om, at vi, da ligningsloven var til behandling i december 1947, af det radikale parti fik fortalt, at de ønskede lempelser i beskattningen på en anden måde, end det dengang var foreslået. Det gjaldt som bekendt de gamle og invaliderne. Da talte man for en forhøjelse af grænserne, indenfor hvilke forsørgerfradraget kan gives helt eller delvis, og det er en afgjort sag, at hvis regeringen havde sagt: det går vi ind for — så ville de politiske muligheder i dag have været tilstede for at få den ændring, jeg har talt for, og som det store flertal af denne befolkning ønsker.

Funck Jensen: Jeg spurgte i formiddags den højtærede finansminister, om skatteyderne ville blive gjort opmærksom på bestemmelserne i den foreslåede § 37, og fik det svar, at man eventuelt i vejledningen til selvangivelsen skulle gøre opmærksom derpå. I stedet for „eventuelt“, som den højtærede finansminister sagde, ville jeg gerne have et tilsagn om, at man på denne måde eller på anden effektiv måde vil gøre skatteyderne opmærksom på de fordele, som § 37 indeholder, så hurtigt, som det kan lade sig gøre. Der var måske også den mulighed at udsende et cirkulære nu til skattemyndighederne, så at man derigennem kunne undgå, at en fordel ved loven i virkeligheden ikke kommer til deres kundskab, som skulle have denne fordel.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde i sin tale, og det samme giver han også udtryk for i sin betænkning, at der ikke er nogen faktorer på arbejdsmarkedet, der begrunder en ændring i finanspolitikken. Jeg tror ikke, det ærede medlem har ret heri. Sagen er nemlig den, som den højtærede finansminister også gjorde opmærksom på, at der er ved at ske et omslag, som hidrører bl. a. fra, at man driver planøkonomi også i en række andre lande. Alle lande vil eksportere, og det bliver derfor efterhånden vanskeligere og vanskeligere at eksportere. Dertil kommer, at der er ved at sætte et almindeligt prisfald ind i verden på en række områder. Dette prisfald er måske nok fremskyndet af, at alle de lande, som gerne vil eksportere, ikke kan komme til det, og derfor kommer denne situation til at foreligge. Dertil kommer, at man på hjemmemarkedene, også på vort eget, er ved at vise en vis tilbageholdenhed, hvilket alt sammen tilsammen gør, at der virkelig foreligger en